

νὰ θυθίσῃς εἰς τὴν πλατύν αὐτῷ με ταῖς φλυαρίαις σου; Οὐ δὲ Ἄγιος πρῶτος
 καὶ παπεινὸς ταῦτα ἀπικερματο. Ὡς δὲ λόγος ὅτι εἶμαι τὸ Διαπότη Χειρῶν, τὸ ἀ-
 ληθινὸν Θεὸν (ὅστις εἶναι ἡ διωκίς μου, ὁ πλεόν, καὶ καύχημα) συνεδάζω,
 καὶ ἀγωνίζομαι πρῶτον μὲν νὰ φυλάξω τὸ λόγος μου καθαρόν, καὶ ἀμέτοχον ὑπὸ
 τῷ θανάσιμον βλάβῃ τῆς εἰδωλολαβείας· δεύτερον ἐπιποθῶ, καὶ κοπιᾶζω τὸ
 κατὰ δυνάμιν νὰ ἐπιτρέψω καὶ τὰς πλημυφίας ὑπὸ τῷ ἀγνωστῷ εἰς τὴν δόξῃ βίαι.
 ὅτι αἱ ἀγναί μου Γρηγοῖ λέγουσιν, ὅτι ὅποιος ἐπιτρέφει ἀμαρτωλὸν εἰς μετὰ-
 νοίαν, καὶ τὸν καμὴ με τῷ διδαχῇ τε καὶ ἀφύσῃ τῷ πλατύν τε, θέλει σώσει
 καὶ αὐτὸς τὴν ψυχὴν τε ὑπὸ τὸν αἰώνιον θάνατον. Λοιπὸν μακαρία ἡ ὥρα,
 καὶ ἔκαμνεν καὶ ἐσὺ τὸν λόγον μου. Ἡγεμῶν ἐκλαμπαρότατε, καὶ ἀφύσῃς τῷ πλα-
 τύν τε, καὶ δραμῇς εἰς τὴν ἀλήθειαν. καὶ τότε ἡ θέλεις γνωρίζει, πόση θάλασσα
 εἶναι ὑπὸ τὸν Χριστόν, ἕως αὐτῶν τὰ κωρὰ καὶ αἰαδινητὰ σου εἰδῶλα, τὰ ὅποια
 σὰς ὁδηγῶν εἰς ὁλεθρον καὶ ἀπώλειαν. Ταῦτα ἡ μισόκαλος καὶ φούλη ψυχὴ
 τὰ ψυχωρελὴ ἀκυσάσα λόγια ἐθυμώθη αἰετῶν, καὶ κινάζοντας με ἀγνοῖον
 ὄμμα τὸν Ἄγιον, εἶπεν αὐτῷ. Θάρρῶ νὰ ἐπιθυμῶς τὸν θάνατον κακοθανάτε,
 θάλασσα φλυαρεῖς ποιαῦτα παιδικὰ, καὶ μάταια λόγια. Ἀλλὰ γίνωσκε, ὅτι
 αὐτὴ δούσε ἀφελῶσιν ὁλόπελα· ἔτε τινὰς θέλει δυνάμει νὰ σὲ λυβώσῃ ὑπὸ
 τὰς χεῖρας μου, ἔτε αὐτὸς ὅτι ὀνομάζεις Θεὸν καὶ Σωτῆρά σου. Ἐγὼ θέλω νὰ
 ἀπαρῶσιν ὅλα τὰ μέλη σου, καὶ νὰ σὲ δώσω τόσα πικρὰ κολαστήρια, ὅτι νὰ γνω-
 εῖσῃς με ταῦτα, πόσον κακὸν εἶναι ἡ ἀπειθεῖα, καὶ πόσας τιμωρίας λαμβάνουσιν
 ὅσοι τὰς θεὰς καταφρονῶσι καὶ μυκτηρίζουσι. Τότε ὁ Ἄγιος τὸν ἐκίταξε χαρῆ-
 μος, λέγωντας. Μὴ ἀμελήσῃς, ἔτε βάλῃς καιρὸν εἰς τὸ μέσον ὁλόπελα·
 ἀλλὰ ταχέως ἐποίημασον ὅλας τὰς κολαστήρια ὄργανα, πῦρ, ξίφι, ῥοχὴς, σπῆ-
 βλώσεις, καὶ μάστιγας, καὶ εἴτι ἄλλω συλλογιθῇς δειμυτέρως βάσανον· ὅτι
 αὐτὰ ὅλα, καὶ ἄλλα σθεναρότερα ἐπιποθῶ, καὶ δεινότερα παιδίσκεια καὶ τῷ ἀγά-
 πῳ τῷ Χριστῷ μου. Τὰ δὲ ὑπολαυστικά καὶ τερπνὰ τὰ βίβη τε νομίζω σκυὰς
 καὶ οὐκ εἰρηνα, καὶ μόνον φαντάζομαι τὰ μετὰ θάνατον ὡς ἀθανάτα ὄντως καὶ ἀπελδί-
 πτα. Ὅθεν ἄλλο δού φοβεῖμαι, εἰμὴ μόνον νὰ μὴ ὑπερβῶ τῆς αἰωνίας ἐκεί-
 νης μακαριότητος, καὶ θεῖας τῷ Χριστῷ ὑπολαύσεως. ἀμὴν αὐτὰ ὅλα τὰ πρὸς κτε-
 ρα κολαστήρια λογίζομαι ἡδονῶν, καὶ ἀπόλαυσιν καὶ τὸν Διαπότη μου Χριστόν
 τὸν ἀληθινὸν Θεὸν καὶ Σωτῆρά μου.

Τότε ὁ Ἡγεμῶν προσάσκει καὶ τὸν ἔδερναν εἰς ὅλον τὸ σῶμα με ὡμὰ βένδρα,
 φωνάζων πρὸς αὐτὸν ὁ θαλασσιπῆς, καὶ ταῦτα λέγων. Προσκυνήτων τὰς θεὰς
 Καλλίνικε, καὶ ἐπικαλέσας νὰ σὲ λυβώσῃς ὑπὸ ταῦτα τῷ βίβανον. Οὐ δὲ
 Ἄγιος ἐδέχετο τὰς πληγὰς τόσον ἄφοβα, ὅτι σὲ ἐφάνετο πῶς δού ἦτον ἐ-
 κείνος ὁ τιμωρῆμος. καὶ μόνον εἰς τὸν Θεὸν εἶχεν ὑψιμύλιον ὅλῳ τε τῷ θάνατον,
 καὶ τῷ δὲ χαρίζεσθαι πῶς τὸν ἡξίωσε νὰ πάθῃ ταῦτα καὶ τῷ ἀγάπῳ τε. καὶ ὅσον
 ἐβλεπε τὸ σῶμά τε καταξίχιστον, καὶ κόκκινον ὑπὸ τὸ πλῆθος τῶν αἵματος, ποσά-
 τον ἐφειλότο ἐκείνης ὅτι τὸν ἔδερναν, πῶς δού ἐδύνοντο νὰ τὴν κτυπῶν δυ-
 πατώτερα, ἀμὴ ἐκράζοντο τόσον γλήγορα. Οὐ δὲ Σακερδῶς ἐμαρτίσε, καὶ προ-
 εἶπεν